

הלכות מקוות פרק י

א. ספק מים שאובין שטהרו חכמים כיצד: מקוה שנסתפק לו אם נפלו לתוכו מים שאובין או לא נפלו, ואפלו ידע בודאי שנפלו, ספק יש בהן שלשת לוגין או לא היה בהן שלשת לוגין, ואפלו ידע בודאי שיש בהן שלשת לוגין, ספק שהיה במקוה שנפלו בו ארבעים סאה ספק שלא היה הרי זה כשר.

ב. שני מקוות, אחד יש בו ארבעים סאה ואחד שאין בו נפלו שלשת לוגין מים שאובין לאחד מהן, ואין ידוע לאיזה מהן נפלו ספקו טהור, מפני שיש לו במה יתלה. היו שניהן פחותין מארבעים סאה, ונפלו לאחד מהן, ואין ידוע איזה הוא כל אחד משניהן פסול: שאין לו במה יתלה; אם לזה נפלו, נפסל, ואם לזה נפלו, נפסל.

ג. מקוה שהניחו ריקן, ובא ומצאו מלא כשר, מפני שזה ספק מים שאובין למקוה זה. צנור שהיה מקלח למקוה, והמכתשת נתונה בצדו ספק מן הצנור למקוה, ספק מן המכתשת למקוה הרי זה פסול, מפני שהפסול מוכיח; ואם יש במקוה רבו מים כשרים, הרי זה כשר, שזה ספק מים שאובין הוא, שהרי יש שם כשר קבוע.

ד. כל המקוות הנמצאות בארץ העמים פסולין, שחזקתן שאובין. וכל המקוות הנמצאות בארץ ישראל במדינות לפנים מן המפתח בחזקת פסולין, שאנשי המדינה מכבסין בהן ומטילין לתוכן מים שאובין תמיד; וכל המקוות הנמצאות בארץ ישראל חוץ למפתח בחזקת טהרה, שחזקתן מן הגשמים.

ה. הטמא שירד לטבל, ספק טבל ספק לא טבל, ואפלו טבל ספק יש בו ארבעים סאה ספק שאין בו, שני מקוות אחד יש בו ארבעים סאה ואחד אין בו, וטבל באחד מהן ואין ידוע באיזה מהן טבל ספקו טמא: לפי שהטמא בחזקתו, עד שיודע שטבל כראוי.

ו. וכן מקוה שנמדד ונמצא חסר, בין שהיה המקוה ברשות הרבים בין שהיה ברשות היחיד כל הטהרות שנעשו על גביו למפרע טמאות, עד שיודע זמן שנמדד בו והיה שלם.

ז. במה דברים אמורים, בשהיתה הטבילה מטמאה חמורה. אבל אם טבל מטמאה קלה, כגון שאכל אכלין טמאין, או שתה משקין טמאין, או בא ראשו ורבו במים שאובין, או נפלו על ראשו ועל רבו שלשת לוגין מים שאובין הואיל ועיקר דברים אלו מדבריהם, הרי ספקו טהור כמו שבארנו; ואף על פי שנסתפק לו אם טבל או לא טבל, או שנמצא המקוה חסר לאחר זמן וכיוצא בספקות אלו הרי זה טהור.

ח. שני מקוות, אחד כשר ואחד פסול, וטבל באחד מהן מטמאה חמורה, ועשה טהרות הרי אלו תלויות. טבל בשני, ועשה טהרות הראשונות תלויות כשהיו, והשניות טהורות; ואם נגעו אלו באלו הראשונות תלויות, ושניות ישרפו. וכן אם נטמא באמצע טמאה קלה שבארנו, וטבל בשני ועשה טהרות.

ט. אבל אם טבל באחד מהן מטמאה קלה, ועשה טהרות, ונטמא טמאה חמורה, וטבל בשני ועשה טהרות הראשונות

טהורות, והשניות תלויות; ואם נגעו אלו באלו הראשונות
ישרפו, והשניות תלויות כשהיו.

י. הִיָּה בְּאֶחָד מֵהֶן אַרְבָּעִים סָאָה, וְאֶחָד כָּלוּ שָׂאוֹב, וְטָבְלוּ בָּהֶן
שְׁנַיִם, אֶחָד מִטְמָאָה חֲמוּרָה וְאֶחָד מִטְמָאָה קְלָה, וַעֲשׂוּ טְהוֹרוֹת
הַטּוֹבֵל מִטְמָאָה חֲמוּרָה, טְהוֹרֹתָיו תְּלוּיֹת; וְהַטּוֹבֵל מִן הַקְּלָה,
טְהוֹרֹתָיו טְהוֹרוֹת.

יא. הִיָּה אֶחָד טָמֵא וְיֵרֵד לְטָבֵל, וְהַשְּׁנִי יֵרֵד לְהִקָּר זֶה שְׂיֵרֵד לְטָבֵל
בְּאֶחָד מֵהֶן, טְהוֹרֹתָיו תְּלוּיֹת כָּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ. וְזֶה שְׂיֵרֵד לְהִקָּר,
טָהוֹר כְּשֶׁהָיָה, שְׂזֶה סִפֵּק מִים שְׂאוּבִין הוּא, שְׂמָא בְּשָׂאוֹב טָבֵל
כְּשֶׁהִקָּר וְנִטְמָא.

יב. שְׁנֵי מִקְוֹת שְׁלֻעָשָׁרִים עֶשְׂרִים סָאָה, אֶחָד שָׂאוֹב וְאֶחָד
כָּשֵׁר, הִקָּר בְּאֶחָד מֵהֶן, וַעֲשֵׂה טְהוֹרוֹת הָרִי אֵלּוּ טְהוֹרוֹת; הִקָּר
בְּשְׁנֵי, וַעֲשֵׂה טְהוֹרוֹת הָרִי אֵלּוּ יִשְׂרָפוּ, שְׁהָרִי בּוֹדֵאֵי בָּא רֹאשׁוֹ
וְרָבוּ בְּמִים שְׂאוּבִין כָּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ.